

GÉCZI JÁNOS

Diptichon alfa

a 80 éves Papp Tibornak

A konkrétok gyűjteménye,
mintha a talált verseké lenne,
elhagyatott! Hétfőnként levegőből és
ihletből formázott alakok látogatják,
s atalanta-lepkék, ha besurrantak
a takarítónó által nyitva felejtett ajtóresen.
Úgy osonok a fülíg piros vásznak között,
mint aki tömve van visszatartott lélegzettel,
talpam nem érinti a padlót,
szemem a falakat, nehogy megcsikorduljon kódarab,
szobor elhasadjon a pillantásomtól.
Medgyik síkos alumíniumlapja érdekel,
amelynek a felső peremét megrágtá
a város, vagy annak egyik lakótelepe.
Úgy lenne látni jó, hogy ne tükröződjön
benne mindenféle alak, ne játssza le
csörömpölve a látogatók káoszát. Csábít a benne
elhasaló csönd. E múzeumban
sokféle némaság található. Apró hőstettek
a vonalak és síkidomok között, pöttyök,
stráfok, csíkok állítják mind, hogy jelentéktelenek.
Túl Christo Becsomagolt folyó-skiccén,
Venet óriásoknak való szívkoszorúér-spirálisán,
a belülről sugárzó műanyagtestek északi termében
ismeretlen alkotás, testéből annak is süt a fény.
Fehér grízes, feszes vászon, fekvő,
beleférne egy magas ember, néhány mozgékony folttal.
Carter Illúziója és Helmuth Bruch
4 kettős diagonális progressziója között
a kertből bevetült erős terű kép.
Csupa vadszőlő-lombárny olykor.
Olykor ablak, saját kereszttel.
Olykor egy betűvel roncsolt sor, elől-hátul kissé eltakarva,
olvashatóan, megírva kurzív árnyékból: *Diptichon Alfa*.